

GATEAVISA

Moderat Familieblad

Nr. 9 - 1981

7 KRONER

AVVIKENDE SKJØNNHETS TEATER

Spastisk teaterdirektør kjører med det
han har — i rullestolen

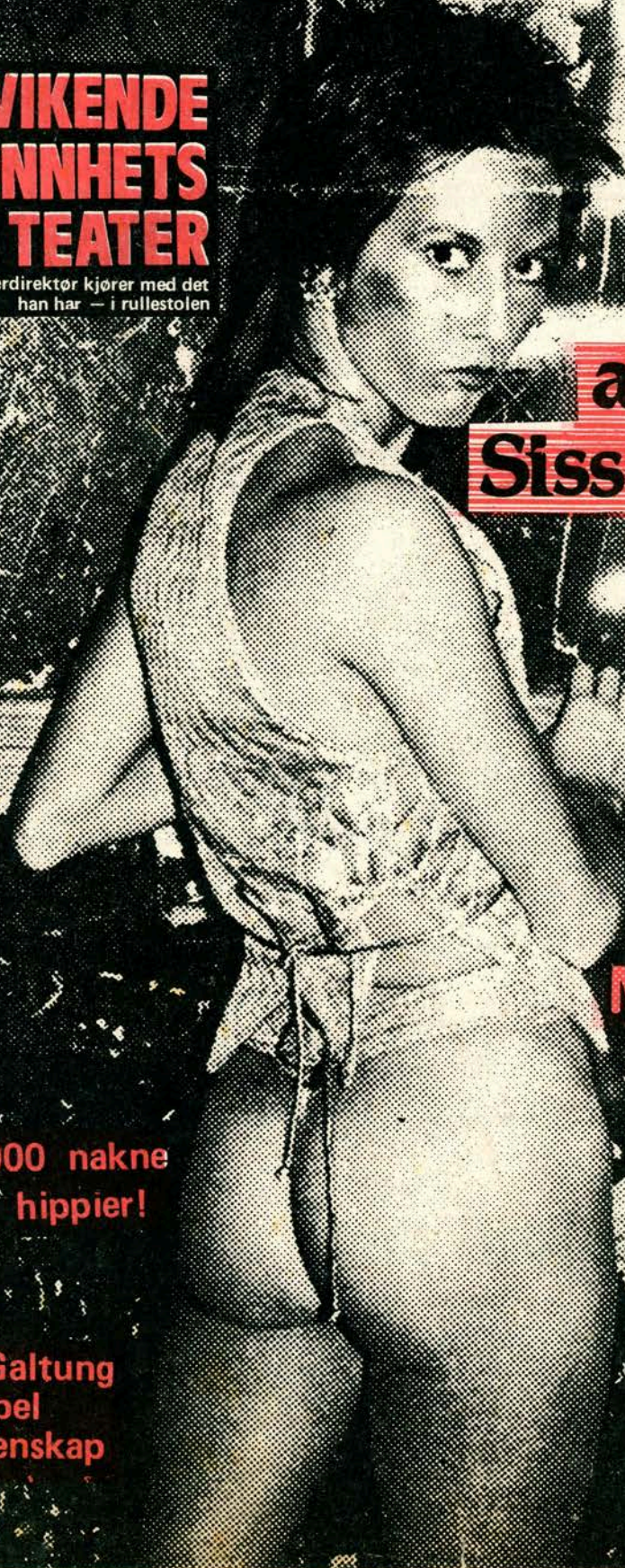
Mobbens avskjed med Sissel Rønbeck

**SADO-
MASOCHISME:**
Et slag for
friheten!

10 000 nakne
hippier!

Johan Galtung
om søppel
som vitenskap

Du er fattigere
enn du tror.
La sosialen
betale gjelden!

Spastisk teaterdirektør fra rullestolen:

"Jeg gjør alltid det jeg har mest **LYST** til å gjøre"

Når Frank Moore og vennene hans går på scenen for å leve ut sine mest private tilbøyeligheter, vil sjokkbølgene bryte gjennom alle forestillinger om hva teater kan være.

Hva kan et enkeltmenneske bevise? At FN's år for krøplinger er totalt overflødig? Ja, også det – det eneste som skal til er at man stuer bort alle skrupler angående å utnytte sine medmennesker, og våger seg ut i lyset der moroa er.

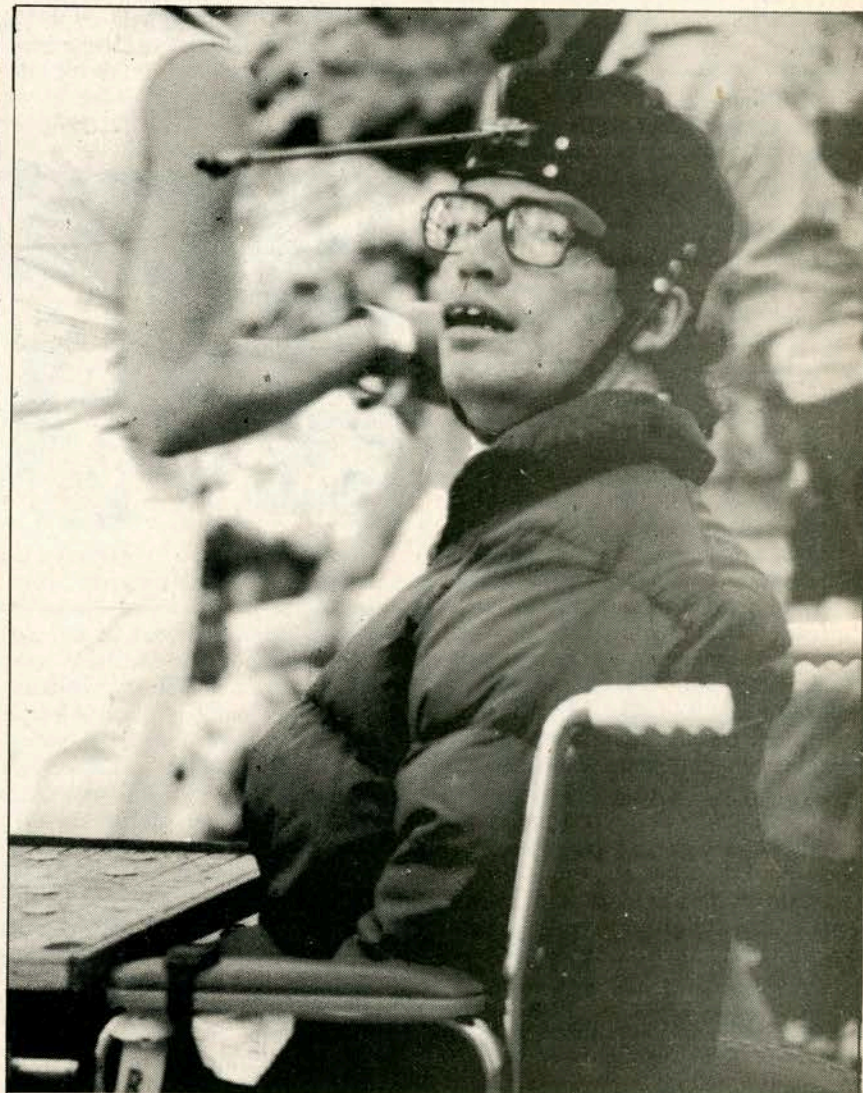
Hovedpersonen i denne solskinnshistorien er ikke en av dem du får lyst til å slå av en prat med på gata, og hvis du har lyst får du lite bruk for den informative kampanjen om hvordan man best skal henvende seg til en "handikappet", som er slått opp på offentlige steder over det ganske land (ja, for det er vel ikke bare i hovedstaden at vi skal lære?).

★

Saken er at Frank Moore utenom å være regissør og ideolog for den mest fantastiske revyen vi noensinne har sett, også er 99% invalid spastiker i rullestol, uten talens bruk, og amerikaner.

Den eneste grunnen til at han ikke er 100% invalid er at han har en pekepinn festet på panna og et brett foran seg på rullestolen, hvor de vanligste ordene + alfabetet + tallene er skrevet ut. Med dette primitive hjelpemidlet formidler han sin visdom til omverdenen. Dessuten ler han, og synger, og skriver, og lager film, og teaterstykker, og organiserer årets storbegivenhet for mange i San Francisco: nemlig **OUTRAGEOUS BEAUTY REVUE CONTEST**.

At han også har haiket coast-to-coast i USA, at han skamløst tar inn på Beverly Hills Hotel i Los Angeles,

hvor han attpå til sitter i foyeren for å betrakte aktiviteten generelt og Burt Reynolds og hans gjester spesielt – og at han, når en av dem dikker ham under haka og spør "hvordan har du det, gutten min" setter i med sin mest uartikulerte rungende latter. Og at han ellers har en merittliste det står respekt av, gjør ham ikke mindre egnet for en presentasjon i Gateavisa.

★

★ ★ ★

Revyen heter The Outrageous Beauty Revue. Den spilles en gang i uka, lørdag kl. 9.30 pm. på et av San Franciscos nybølge/punk-steder – Mabuhay Garden på Broadway, populært kalt Fab Mab. Så gå ikke glipp av sjansen, hvis du noengang skulle ha den.

Om revyen sies det at den er det klebrigste og groveste show i verden. En aldri så liten overdrivelse fra en puritansk presse?

Frank Moore sier selv: "... et lystig og blandet epos, ispedd uskyldig

Fortsettelse fra forrige side

satire, lekende erotikk, frekk "wacky" dårlig smak, og meningsfull rock som "Green Berets" (djerv og militaristisk) og "Society's child". Showet sjokkerer den hardeste punken og stripper middelklassen for den beherskede pynteligheten, til fordel for en varm og lattermild følelse."

Det er også blitt sagt, ganske riktig om enn lyrisk, at å prøve å beskrive denne revyen kan selv på det beste ikke bli annet enn å prøve å sope månestråler.

Grunntanken er at alle er på scenen for å gjøre det de alltid har hatt lyst til å gjøre.

Det resulterer i at Frank Moore, som alltid har hatt lyst til å synge, fremfører "My Way" av Frank Sinatra. Det er en uforglemmelig fremføring der han utnytter spasmene til det ytterste, og danser med.

Dessuten prøvde Frank Moore å bli innrullert i hæren en gang. Ut fra det faktum at han godt kan trykke på knapper, og dessuten har mer i hodet enn de fleste militarister, hadde han vanskelig for å skjønne at han ble så bestemt avvist. Han mener selv at det har en viss sammenheng med at intervjueren ikke kunne bestemme seg for å ta ham alvorlig. Denne ulykkelige hendelsen fra hans ungdom (han måtte oppgi alt håp om å følge i sin yrkesmilitære fars fotspor), kompenserer han for ved å kore til "Green Berets", ikledd en kledelig uniform, mens Mary som har en krigsfilm-mani, synger ut teksten av full hals idet hun marsjerer kjekt ved hans side.

Diana har en svakhet for det søte liv. Hun er seremonimester for revyen, og binder de forskjellige numrene sammen ved å lire av seg i en utrolig fart det saftigste nytt fra den mest indiskrete pressen, relevante kommentarer til den glamorøse politikk, iblandet kjappe skudd mot salen og scenen. Hun påpeker ganske riktig hvor lenge og hardt den gode Charles måtte slite for å finne en ubesudlet jomfru i disse sexglade tider, mens hun vifter lett med sine tunge og høyst kunstige øyenvipper, retter litt på den massive kanarigule paryken, som gjerne blir enda litt skjeve, før hun stryker seg besnærende nedover hoftene hvor den grønne åletrange Hollywood-kjolen har krøllet seg litt. Man kan selvfølgelig ikke unngå å legge merke til at brystene hennes vipper henrykt med ut fra to pene runde hull i kjolen, klippet ut med megen presisjon. Hun når sine store høyder når hun lar seg rive med av musikken og klarer å blinke i takt med de juletrelysene hun har om-

kranset seg i. På sitt beste kommer hun med uttalelser som: "Vi er det skitne skummet på den nye bølgen... Woolworth (Steen & Strøm) bølgen av fullstendig slibrig morskap."

Med i revyen er også Spurt Reynolds, som overgår sin bror i å begeistre publikum. Han fremfører "I walked the line" av Johnny Cash, slik at lommeørklærne blir tatt fram i salen — ikledd en Stars & Stripes jakke, et sjarmerende forlegent smil og stiv press i buksene.

Et av høydepunktene er når revyens regissør blir dynket og gnidd inn etter noter. Han får en like kjærlig behandling som en fasan før julemiddagen, til stor fryd for seg selv og enda større fryd for kokka, en meget lettkledd Linda.

Revyen har også et par nummer spekket med spenning og dramatik. Blant annet når to lik-kledde individer som ser ut som om de har hatt seg et lengre opphold i torturkammeret, sniker seg ut blant publikum. Skrekkinngytende og truende vurderer de utvalget, før de river en person til seg og drar vedkommende opp på scenen. Naturlig nok skriker offeret ut sine kvaler. Vel oppe på scenen sprettes magen på den heldige utvalgte ut, og innvollene dras ut med fryd. Alt dette blir veldig realistisk på grunn av et sterkt Stroblicht. Det hele ender med at offeret reiser seg mirakuløst og får en god klem av sine overfallskvinner som takk.

Honky-tonk Woman er også med — en ubeskrivelig sterk erotisk fremførelse. Dessuten kunne man, før barnet ble født, se den høygravide danserinnen med fikenbladet. Men det innslaget måtte jo ta en slutt før eller siden.

Det byr ikke på noen problemer å snakke med Frank Moore. Han staver ut det han vil si på brettet ved hjelp av en pekepinn. Vi gjentar ordene og bokstavene, og det går utrolig greit. Linda, kona hans, var med når vi snakket sammen, og hun har god trening i å forklare det som er uklart.

Frank Moore forteller:

—The Outrageous Beauty Revue startet som en engangsspøk. Jeg gikk til Dirk Dirksen i Mabuhay Garden og fortalte at jeg hadde lyst til å organisere en stor skjønnhetskonkurranse, med en erotisk del og en outrageous (skamløs) del. Han tente på ideen. Vi jobbet en masse med å få deltakere til konkurransen, og vi fikk tak i en del, men ikke mange nok. Så for å fylle opp plassene måtte noen fra vår gruppe være med.

De virkelige konkurrentene ble fortalt at det var en del konkurrenter som ikke kunne vinne, men de visste ikke hvem det var, så det gikk ikke ut over konkurranseånden.

Det ble en kjempesuksess. En skikkelig skamløs erotisk skjønnhetsframvisning!

Etter den første skjønnhetskonkurranse har vi spilt revyen hver lørdag på Fab Mab. En gang i året, i oktober, feirer vi jubileum for den første konkurransen, det blir den fjerde gangen nå i oktober. "Teateret for menneskelig sammensmeltning" girer opp for å presentere den fjerde årlige ekstravaganse.

En kveld hvert år går vi utover selv våre egne vide grenser: Vi framfører våre beste (?) numre! Lar verdens beste dårlige band, The Superheroes, spille sammen med andre gjestetjerner. Vi gir hundrevis av dollar i priser til de av publikum som kommer i de mest fantastiske kostymer, og i tillegg avholder vi konkurransen hvor premiene er vel verdt å trakte etter. Alle prisene er basert på donasjoner, og det er en masse arbeid med å samle dem sammen. Men alt er verdt den moroa som kommer til slutt.

Vi ønsker ikke å sjokkere bare for å sjokkere, og vi vil ikke angripe folk eller støte dem med showet. Jeg har tatt vekk numre fra revyen når jeg har merket at folk føler seg støtt ved dem. Men hvis vi var hovedsakelig bekymret over hvordan folk reagerer, ville det ikke være morsomt lenger — revyen ville kunne bli en reaksjon på folks reaksjoner. Vi har kjempet med intervjuere som har prøvd å analysere hvert nummer for seg, som et interessant sosialt fenomen. Det er langt fra den måten revyen er ment. Vi gjør dette fordi vi synes det er gøy. Satiren og budskapet er et biprodukt.

Når det gjelder pressen, har vi slått best an i hel- eller halvpornografiske blader, mest på grunn av det bildematerialet vi byr på. Vi har til og med vært i Playboy. De puttet oss i bla-

GATEAVISA

skor seg på handicap-året!

"På scenen har vi denne ukontrollerbare kontrollen, den lekende disiplinen.."

dets mest tvilsomme del, ved siden av bildet av ham som har rekord for å ha pult flest ganger.

Etter hvert er vi blitt mer forsiktige med å dele ut bilder — nå gir vi dem bare til de som kommer og snakker med oss.

I San Francisco virker det som om bladene synes vi er for skamløse til at de kan skrive om oss. Men vi har vært i SF Examiner og i High Times. Readers Digest (Det Beste) gjorde et intervju som vi aldri så noe til. Et TV-show som heter Real People har vært her og filmet for å bruke meg i programmet, men det har vi heller ikke hørt noe mer til. Dirk Dirksen prøvde å få bladet City Art til å skrive om revyen, men de stilte seg tvilende til at det vi driver med er kunst, og nektet å gjøre noe.

Jeg tror jeg har rekord for å ha sunget flest ganger på scenen. Hvis folk finner revyen på Fab Mab sjokkerende, så er det fordi jeg ikke har noe valg. Jeg gjør det jeg alltid har hatt lyst til å gjøre: synge på scenen. Og det sjokkerer...

Det var mange av medlemmene i gruppen som syntes at Devo-nummeret vi gjør var for voldsomt — noen av dem gjemte seg bak scenen når det ble spilt. Etter hvert har de forandret mening, og det samme har publikum.

Lekelysten er viktig. Jeg blir frustrert over spill som liksom skal være erotiske eller skamløse og hvor det ikke blir tatt noen sjanser — eller hvor resultatet bare er voldsomt.

I gruppa vår er vi omtrent 30 men

nesker. Det er en stabil gruppe, og det er forholdet mellom oss som virkelig betyr noe. Vi bor alle sammen i det samme området, i fire forskjellige hus. For å løse de økonomiske problemene har vi dannet 3 forskjellige selskaper. Ett selskap lager klær, ett trykker T-skjorter, et selskap kjøper opp gamle hus og rehabiliterer dem. Han som driver bygningsselskapet kjøpte en klubb for oss. Vi har alltid hatt lyst til å drive vårt eget teater og vår egen klubb. Vi drev den klubben en stund, men det gikk ikke så godt. Jeg antar at vi ikke puttet nok energi i den forretningsemssige siden av saken. Det er også bygningsselskapet som eier de husene vi lever i. Det er bare Linda og jeg som ikke gjør noe direkte matnyttig. Og det trives vi med. Det er så mange av oss at det er vanskelig å finne steder utenfor San Francisco å spille revyen, som er villige til å betale hva det koster. Vi var i Los Angeles i forrige uke for å prøve å finne noe, det gikk ikke så bra.

Ellers griper vi enhver sjanse til å spille revyen.

Vi var med i en talent-"spotlight" i Reno. Vi fortalte dem at vi hadde spilt revy i San Francisco i tre år, og de sa at det var det de var på jakt etter, noen virkelig profesjonelle. Da vi gjorde prøvene på ettermiddagen prøvde vi å være så moderate som vi aldri hadde vært før. Vi valgte ut de straiteste numrene våre. Kasinoet hvor vi skulle spille hadde ikke separat scene og spillesal, så vi spilte i baren og trakk spillerne bort fra bordene. Det var naturligvis kasinoet mindre begeistret for, så vi fikk ikke lov til å være med. Det var mest på grunn av Diana at vi hadde lyst til å spille revyen i et kasino. Det er den perfekte omgivelse for hennes glamor-tilbøyeligheter: kjolen, parykken, juletrelys og det hele. Hun gjorde det ytterste ut av det også, og var fornøyd.

Vi var også med i en talentspeiding som The Tubes hadde. Vi likte The Tubes før i tiden. Men de har forandret seg. Og da vi var med i den talentkonkurransen syntes de visst at vi var for kontroversielle.

Før jeg kom til vestkysten bodde jeg først i New Mexico, siden flyttet jeg til New York. I NY drev jeg med teaterverksted og "menneskelig sammensmelting". Alt led under at folk ikke var interessert i å bli involvert, så jeg flyttet hit til Berkeley fordi jeg ønsket vennskap.

Og det er her Linda kommer inn i bildet. Hun arbeidet på et reisebyrå hvor jeg kom inn som kunde. Da hun lente seg over disken så jeg brystene hennes og inviterte henne ut til lunsj.

(Linda: —En uke etter spurte han hvorfor jeg ikke sluttet å jobbe. Det var i lunsjpausen det også, og etter pausen gikk jeg tilbake og sa opp jobben.)

—Jeg ønsket meg vennskap, og å gjøre noe sammen med folk. Det jeg hadde aller mest lyst til å gjøre var film — men det hadde jeg ikke penger nok til å tenke på engang. I stedet gjorde jeg ikke-filming: stoppet folk på gata og spurte dem om de hadde lyst til å være med i en erotisk film. Det virket bra, men det kunne ikke gå lenger enn til noen prøveopptak — det er ikke så lett å lage film når man ikke har noen film, naturligvis.

Så vi fortsatte med verkstedet. Og etter hvert kom vi i kontakt med "growth-movement". Spesielt en fyr som ikke ville være med på teaterverkstedet, men som var villig til å betale meg for at jeg skulle sitte og høre på at han fortalte om livet sitt. Etter hvert ble jeg hans Guru, og han fikk seg noen saftige spark bak. Men han spredte om seg med lovord, og til slutt hadde jeg 8–10 timer om dagen opptatt med rådgivning — også i ekteskaps- og familiespørsmål! Folk kom til meg for å snakke bort problemene sine.

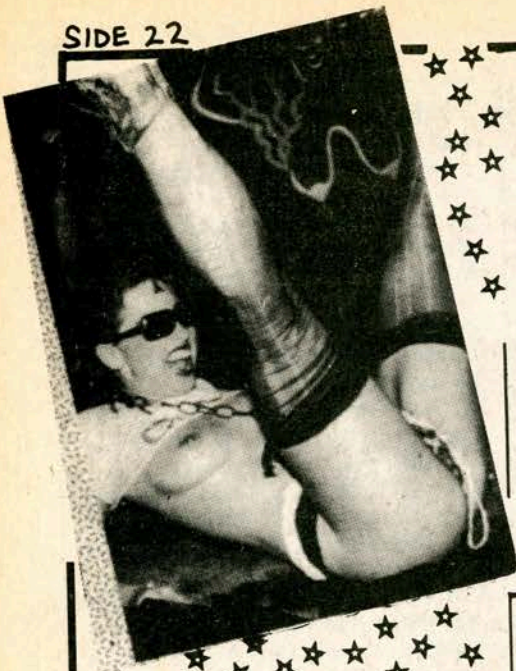
Litt etter litt kom vi ut av growth-perioden. Hele tiden hadde vi fortsatt med teaterverkstedene — to ganger i uka. Poenget var hele tiden å komme hverandre inn på livet.

"Et show som stoler på at folk tackler følelsene sine uten å bli lullet inn i dritt."

Det som kanskje betydde mest for utviklingen av gruppa var at i to hele år var det ikke tale om løse seksuelle forbindelser mellom oss. Det gjorde at vi kunne arbeide med fysisk nærhet uten å sette grenser, og uten å risikere å utvikle seksuelle spenninger/knuter. Det utviklet den psykiske nærheten i gruppa på en veldig god måte.

Det å være terapeut og guru har aldri vært poenget. Jeg gjør alltid det jeg har lyst til å gjøre, og hvis det er nødvendig at folk betaler meg for å snakke om seg selv, så gjerne for meg.

Utenom revyen har vi satt opp en del stykker. Blant annet et hvor en del av skuespillerne kom inn i salen på samme måte som publikum. Og som en del av stykket begynte de å ta av seg klærne og bevege seg sakte og mykt rundt i salen. Siden publikum ikke viste at de var skuespillere, begynte de å gjøre det samme. Det fungerte veldig godt.

det på vår egen måte. Vi hadde ikke tenkt å forandre på linjene, bare på scenebildet. Han var positiv, og sa at vi til og med kunne bli enige om å forandre på enkelte linjer. Det var en stor og kraftig kar som spilte krigshelten, men han snakket med en tynn spinkel stemme og ghadde på seg disse brillene som har en innebygd sprutegreie.

En av scenene i stykket var at helten fortalte om kampene han hadde vært med i. Vi tok en masse lysbilder, som viste de mest groteske nedslaktningsscener, som vi viste parallelt med at han fortalte.

Kongen og dronningen i stykket hadde to konkubiner som de hadde

et slags sutteklut-forhold til, — vi overdrev det en smule til at de kysset og klemte på dem i ett øyeblikk og i det neste, bokstavelig talt, kastet dem rundt omkring på scenen.

Forfatteren ble virkelig blek da han så hva vi gjorde. Ved premieren sa han ikke et ord, og gikk før stykket var ferdig.

—Hva kommer til å skje med revyen?

—Hvem vet.

—Har dere andre prosjekter på gang?

—Jeg holder på å skrive en bok om trivialiteter. Som starter med en liste over filmene jeg liker, og fortsetter med historiens viktige oppfinnelser.

Vi har også satt opp et stykke som heter Glamor. Det handlet om tre striptease-danserinner på North Beach. Da vi arbeidet med stykket, tok vi tre virkelige jenter som modell, og vi kunne komme og se på showet deres opp til 5 kvelder i uka. Det var både fordi vi trengte en unnskyldning for å bli kjent med den, og fordi de numrene de spilte var veldig spesielle: fulle av liv. To av jentene var veldig unge, så unge som det vel er mulig å være i den bransjen. En av dem hadde forresten en virkelig god sangstemme som hun sikkert kunne ha gjort noe med.

Dette var den første gangen Myra, som nå gjør Honky Tonk Woman, var med. For henne var det virkelig hardt å komme inn i det. Naturligvis ville hun det selv, men ofte klarte hun det slett ikke. Myra var en helt annen person på den tiden. Hun kunne få gråteanfall og enkelte kvelder var det umulig for henne å gå ut på scenen. Vi måtte sende publikum hjem og gi dem pengene tilbake.

Jenta som hun brukte som modell gjorde et sado-aktig nummer. Ellers var det en jente som nærmest marsjerte fram og tilbake på scenen, uten å forandre uttrykk, eller å synge, hun gikk til og med bak kulisserne for å kle av seg. Den tredje var bare herlig sexy.

Salen var satt opp som i en porno-klubb med småbord. Publikum gikk rett inn uten å betale inngangsbillett. Vi serverte eplesaft som kostet det inngangsbilletten ville ha kostet.

Et annet stykke var Mab. Det var et heroisk stykke fra førkristent Irland. Et seriøst stykke. Vi var i kontakt med forfatteren og spurte ham om han hadde noe imot at vi tolket

Der vil jeg også ha med et kapittel om hvert år av mitt liv.

Jeg holder også på å skrive en erotisk bok sammen med en av jentene i gruppa. Vi kommer sammen en gang i uka og "leser" for hverandre de ca. 5 nye sidene vi har skrevet siden sist.

—Du spurte meg om jeg hadde lyst til at du skulle male meg. Hva med malingen?

—Jeg kan ikke male klær, så det er bare når folk vil stå nakenmodell at jeg kan male dem. Det er en fin måte å bli kjent med folk på. Det rare er at jeg selger bildene. Jeg har hatt en del utstillinger i kafeer rundt i Berkeley, og det var salget av et bilde som finansierte turen til Los Angeles.

"I to år prøvde vi å få musikere til å skjonne at vi vil være upolerte. Det ble et korstog vi måtte gi opp ... og i stedet begynte vi å spille selv."

—Hvorfor er det rart at du får solgt dem? Syns du ikke de er bra selv?

—De er blitt bedre...

Jeg har filmprosjekter også. Akkurat nå ser det ut som om vi får finansiering for en film. Den skal handle om en gutt i rullestol som ikke tør ta opp kampen med skolens sports-

løve om pikens gunst. Det er først når han ved hjelp av sin gode gudfar får øynene opp for at han er drepende kjedelig at han tar opp kampen og kaster seg ut i morskapen.

—Har det noe med dine opplevelser å gjøre?

—Jeg var slik selv. Jeg trodde jeg var stygg og derfor skjedde det ingenting. Det var ikke det at jeg gjemte meg bort, — jeg gjorde en masse forskjellig, som å haikke f.eks. Men jeg holdt igjen, behersket meg i stedet for å projisere meg selv.

Det fungerte ikke, så jeg bestemte meg for å late som om jeg trodde jeg var vakker. Og fordi jeg klarte å late som 100%, så glemte jeg at det bare var noe jeg lot som.

—Er det fremdeles noe du later som?

—Hvilken rolle spiller det?

—Kan du utdype hva du mener med å ta sjanser?

—Når du blir involvert med mennesker uten å sette grenser, er det å ta en sjanse, og det er morsommere. Når en har et seksuelt forhold, er erotikk en del av det forholdet. Men det er mulig å ha erotiske forhold uten sex. Risikoen tar en når en ber om det en vil ha i forholdet til andre mennesker. Det virker som om folk kan møtes og ha forhold, hvor enten det er bevisst eller ikke så tillater de forholdet å eksistere innenfor rammene for det aksepterte. Det er ikke på tale å gå utover grensene, og begge føler seg fornøyd med forholdet slik det er. Men hvis du går inn i et forhold og ber om det du ønsker, da må du ta en sjanse, fordi du kan — og vil ofte — bevege deg utenfor rammene av det som er OK.

"Jeg vil at revyen skal være uskyldig, lekende og framfor alt upolert."

—Hvorfor synes folk at revyen er for kontroversiell? En gruppe mennesker som ganske uskyldig spiller ut sine fantasier og lyster, burde ikke være så ille?

—Hvorfor har ikke publikum det like morsomt som oss? Det kan være fordi vi river unnskyldningene bort under beina på dem. Unnskyldningene for ikke å gjøre det de har lyst til.

—Hvorfor er det viktig at revyen er uskyldig?

—Fordi vi vil ha det morsomt. Og fordi jeg ikke har noe valg. Jeg er dum, og får ikke tak i mye av det

Fortsettelse: s. 29

FORTSETTELSE FRA s. 27

som interesserer smarte folk; den skjulte meningen ved ting. Jeg tar alt for å være det det gir seg ut for å være. Inntil det slår tilbake på grunn av sin underliggende mening. Da tar jeg hensyn til det. Men underliggende mening er ikke noe jeg ser spesielt etter, snarere tvert imot.

—Er det dumhet?

—Kanskje uskyldighet er et bedre ord? Det er det samme med det at vi vil være upolerte. Det polerte kjeder meg alltid, så jeg vil ikke at det jeg gjør skal være polert.

—Hva krever det å skulle være med i revyen? Er ikke folk så lite vant til å gjøre det de har lyst til å

gjøre, at det krever forarbeid og oppmyking?

—Jeg skjønner hvorfor du sier det, men erfaringen viser at det eneste som skal til er at en gjør det. Det er egentlig ingenting en kan gjøre for å forberede seg på det.

—Du snakker likevel om kontroll, hva går den kontrollen ut på?

—Vi har hatt eksempler på at kontrollen har manglet. Enkelte som kommer på scenen og gir en følelsen av at de ikke har grepet om sitt eget spill i det hele tatt. Det er ikke nødvendig å være en av gruppen for at denne kontrollen skal være der. Vi har hatt folk som bare kommer opp på scenen og gjør et eller annet, og det fungerer, mens de gjør det. Det føles som om det som skal til er at man går opp på scenen med den inn-

stillingen at dette skal være gøy. Ikke for å si "se på meg, jeg slipper meg løs"...

Kontrollen har også med det å gjøre at en må være i kontakt med publikum, og være forberedt på å ta det uforutsette.

—Så det du sier er at spillet deres ikke nødvendigvis er en gruppesak, men at hvert menneske på scenen må være i samspill med omgivelsene sine?

—Og det er der det å ta sjanser ligger. Uten kontakt med omgivelsene tar en ingen sjanser, en er mer en bulldozer. Man er mer sårbar hvis man har kontakten, og en har større sjanse til å kunne takle uforutsette situasjoner og reaksjoner.

★ Anais Gin

han blind i en uke. Senere følte han seg gjenfødt og hadde ny tro på livet.

TRIP NR. 3

En gruppe ungdommer på Østlandet spiste like mange frø fra en piggepleplante. Et par merket ingen ting, andre lå i fosterstilling i flerfoldige timer. Det var altså store individuelle forskjeller på hvordan de reagerte, kanskje etter den psykiske tilstand de befant seg i. Ingen av disse personene var for ivrige på å prøve seg igjen.

Jeg vil helst ikke fordømme planten helt, men de krever skikkelig forberedelse og kjennskap til dosering, noe Bjørn Botaniker opplyser lite om.

Du bør føle deg i god psykisk balanse. Du bør være på et sted hvor du ikke vil bli forstyrret av foreldre, naboer og desslike. Det er en fordel at det er en nykter person som du stoler på, til stede, for du kan få noen sprø ideer underveis. Du må vite at du antakelig ikke kan lese eller skrive de nærmeste par dagene. Det er en fordel å lese om hallusinogener, død og

liv, f.eks. Stanislav Grof (anmeldt i siste nr. av Gateavisen). Lettere stoff som Castaneda og hans "Don Juans lære" kan også være en fin introduksjon.

De fleste opplevelsene du får kommer fra deg selv og er en del av din egen virkelighet, selv om det kan virke sprøtt.

Det går an å røyke plantene. Det gir liten hallusinogen virkning, men sterk uttørring i hals og svelg. Det beste alternativet er derfor å trakte te på blader, blomster og frø, og det er samtidig en god måte å kontrollere hva og hvor mye du får i deg. Du kan også spise en passelig dose.

Jeg har forsøkt å lage heksesalve og smurt både i skrittet, under armene og under fotsålene, men det har virket dårlig. Antakelig er det vanskelig å få giften til å trekke gjennom huden.

Nå er vi kommet så langt at vi kan vurdere doser:

Piggeple, bulmeurt og belladonna inneholder vekslende doser av Atropin, Hyoscyamin, Atroscin og Scopolamin. Problemet er at det er vanskelig å vite hvilke konsentrasjoner en kan finne i plantene. Ut fra de erfaringer som er gjort, er trippdosene fra 1 til 4 gram av både frø og blader. Men det kan fort bli litt for mye, og det kan ikke sammenlignes med cannabis eller spissfleinsopp.

Husk at dette er heksenes hjelpemidler: ikke for hvem som helst hvor som helst.

Datura

Litteratur:

Stein Larris: Hallucinologi.

COMICS
STORY TALK I AMERICAN COMICS
AND FAT FREDDY'S CAT
FREAK BROTHERS
kr: 125 FREAK BROTHERS
NR: 1 2 3 4 5 6
kr: 105 FAT FREDDY'S CAT
NR: 1 2 3 4 5 6
Andre ønsker: OVERBEVING
FOR 1988 ADHUK
CARTOON HISTORY OF THE UNIVERSE
BLACK AND WHITE
COMICAL PUNCHES
SQUAT...
LEATHER NOW...
STOLE...
YOUNG LUST...
HAROLD HEN...
TIMMY WAMES...
RED RABBIT
BOTH...
BOPE...
SLOW DEATH
STREET...
FANT...
MAGNATURAL
RIP OFF COMICS
ZAP...
Stort utvalg i
Amerikanske
Tegneserier
FREAK FASHION SHOP
Scorpius
Kryss av og send til:
SCHLEPPEGRELLSGT. 16
OSLO 5. TLF: (02) 374041

send bladene til:

navn
adresse

POSTGIRO NR 3752680

Over Kr: 200,-

FORSKUDDSBETALING

FRAKT FRITT

"SPASTIC STAGE-DIRECTOR FROM THE WHEELCHAIR"
"I ALWAYS DO WHAT I FEEL LIKE DOING"

"When Frank Moore and his friends go on stage to live out their most private inclinations, the repercussions of the shock will penetrate all your ideas about what a stagemusical is.

What can a single person prove? that the UN year for the disabled is superfluous? Yes, that too - what you have to do is to stow away all your scruples about taking advantage of people, and take the risk of going out in the light, where the fun is.

The main character of this sunny story is one that you wouldn't feel like asking for the way on the street. ...(local stuff)...

The point is that Frank Moore except for being director of the best revue we've ever seen is 99% disabled, spastic in a wheelchair, has no speech, and is an American.

(That's considered to be a major drawback in many European countries, to be an American, I mean.)

The only reason he is not 100% disabled is a stick on his forehead. (Description of how to use it.) With this he communicates his wisdom. He also sings, makes movies and stage shows and organizes the event of the year for some people in San Francisco, The Outrageous Beauty Revue Contest."

--Presentation of the revue....

"The basic idea is that everybody is on stage to do what they always have wanted to do. This results in Frank Moore, who has always liked to sing, performing 'My Way' of Frank Sinatra. It is an unforgettable performance, he is making the maximum use of his spasms, dancing.

Frank Moore also tried to get enrolled in the army once. Since it is no problem for him to press buttons, and since he has more in his head than most militarists, it was hard for him to understand why he was so firmly turned away. He thinks it has to do with the fact that the interviewers didn't take him seriously. This sad event from his youth, (he had to give up all thoughts about following the path of his father, a professional military), makes him sing in chorus with Mary in 'Green Berets', the two of them in very suitable uniforms. She has a mania for war movies, and is marching bravely by his side while she sings out the text, loudly.

Diane has a liking for the sweet life. She is the 'maitre de ceremonie' of the revue linking the different acts together by telling in an incredible speed the latest and most juicy news from the indiscrete press,...."

(I go on describing Diane's outfit. Give her credit for "We're the dirty foam on the new wave....")

--Describe some more of the acts and the action.

(The rest I let you tell. You know it was so far out for us to listen to you telling about your ideas, your life, your doings and your projects, that what I did was just write it straight down just after we had spoken with you. Later when we were back here I just rearranged it a bit and translated it to norwegian.)

- About how the O.B.R. and how it started.
- " the contest.
- " the revue.

..."We don't want to be shocking just to shock people, and we don't want to attack people or to offend people with the show. But if we were mainly concerned with how people react, it wouldn't be any fun any more. The revue could become a reaction to people's reactions. We have been fighting against interviewers who are trying to analyse every act separately as an interesting social phenomena. That is very far from how the revue is meant."

- Your experiences with the press....

..."I am the person who has been performing most times from the stage at the Fab Mab. If people find the revue shocking, it's because I don't have any choice. I do what I've always wanted to do: sing from a stage, and that shocks...."

..."The playfulness is important. I get frustrated by plays that are supposed to be erotic or outrageous, where they don't take any risks - - or where the result is just violent."

- About the group.
- The houses you live in, the companies you run.
- The talent spotlight in Reno. And the one with the Tubes.

..."Before I came to the west coast I lived in New Mexico, then in New York City. In N.Y.C. I was doing workshops and the Theatre of Human Melting. Everything suffered with people not wanting to get involved.

So I moved to Berkeley because I wanted friends. This is where Linda comes in. She worked in a travel agency. I came in as a customer. When she leaned over the counter, I looked down her blouse and asked her to have lunch with me."

"Linda: 'After a week he asked me why I didn't quit working. That was during my lunch hour. So, I went back after my break and told them I wanted to quit.')

- About the Non-filming.
- About you doing counseling.

..."After a while we came out of the growth period. All the time we went on with the workshops-twice a week. The point was always to get close. What really meant alot for the evolution of the group was that during two years it was no questions about loose sexual connections between us. That made it possible to be very physical in our work without setting limits, and without building up tensions. It evolved the physical closeness of the group in a very good way."

- About 'Glamour' and 'Meb', the two other shows you told us about.

- What's going to happen to the revue?
- Who knows.
- Do you have other projects?
- "I am writing a book about trivia. It starts with a listing of the films I like, and goes on with the important inventions of history. I also want to do a chapter on each year of my life.

I am also writing a 'dirty' book with one of the girls in the group. We come together once a week and read for each other the new pages we've written."

"You asked me if I wanted you to paint me. What about the painting?"

"I can't paint clothing so it's only when people want to pose nude that I can paint them. It's a good way to get to know people. I've had a few exhibitions in cafes here in Berkeley. Strangely enough I even sell some pictures. It was one of my pictures that made the trip to L.A. possible."

"Why do you think it is strange that people buy them? Don't you like them yourself?"

"They are getting better..."

I have movie projects as well. Right now it seems we are getting financing for a film. It's about a guy in a wheelchair who doesn't believe he can get the girl he is interested in since the great sports guy of the school also is interested. Not until his fairy godfather tells him that he's just a bore, does he take up the fight and throw himself out in the fun."

"Does this have something to do with your own experiences?"

"I used to be like that myself. I thought I was ugly and nothing happened. It wasn't that I was hiding away- I did lots of things like hitchhiking, for instance. But I was holding back, controlling myself instead of projecting myself.

It didn't work, so I decided to pretend I really believed I was beautiful. And because I managed to pretend 100%, I forgot it was just something I was pretending."

"Are you still pretending?"

"That doesn't matter."

"Can you say more about what you mean by taking chances?"

"When you get involved with people without setting limits, you're taking a risk. And it's alot more fun. In a sexual relation, eroticism is a part of that relation. But it is possible to have erotic relations without sex. You take a risk when you ask for what you want in relations with people. It seems like people can meet, have a relation and whether it is conscious or not, they let the relation exist within the limits of what is accepted. It is out of the question to go beyond the limits, and both are satisfied with the relation as it is. But if you go into a relation asking for what you want, you have to take a risk, because you can, and often will, go beyond the limits of what is ok."

"People find the revue too controversial, a group of people that are quite innocently playing out their fantasies shouldn't be all that bad?"

"Why doesn't the audience have as good a time as we have? It might be because we're tearing their excuses away under their feet. The excuses they have for not doing what they feel like doing."

"Why is it important that the revue is innocent?"

"Because we're doing it for fun. And because I don't have any choice. I'm stupid, and not getting alot of what interests smart people, the hidden meaning. I take everything for what it seems to be. Until it hits back because of its hidden meaning, then I take it into account. But the hidden meaning is not something I'm looking for, on the contrary."

"Is that to be stupid?"

"Maybe innocence is a better word for it."

(--Goes on with three more questions, you talking about control, polishedness, and what it takes to be on stage....)

GAVEAVISA No 9 1981

PAGE 19 THE OUTRAGEOUS BEAUTY REVUE CONTEST. A SPASTIC INTERVIEW

The place: Fab Mab, San Francisco. Frank Moore lets loose his outrageous beauty revue contest every Saturday. Who is Frank Moore? He is the spastic theatre director who "always does what he wants to". He completely disregards the fact that he is linked to a wheelchair and unable to speak. Here it is: The interview that should have changed the U.N.'s Handicap - year.